

Janne
KELLARI

RITARI
Soturin synty

RITARI

Soturin synty

Janne Kellari

RITARI

Soturin synty

© 2024 Janne Kellari

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8499-0

Aika

Aika on oleellinen määritelmä kertomaan koska jotakin tapahtui.

Koska nämä tapahtumat siis alkoivat?

Ehkä 8412 vuotta ennen Tasavallan syntyä.

Ehkä vuonna 3271 Loranamin aikaa.

Tai ehkä jonain muuna vuonna jotakin muuta aikakäsitystä.

Moninaisista vuosiluvuista huolimatta ajankohhta oli Linnunradan ensimmäisen ajan iltaruskossa. Ajankohhta, jona 500 000 vuotta jatkunut ensimmäinen kansoittaminen oli kohtaamassa loppunsa. Kukaan ei tiennyt miten loppu tulisi, mitä se tarkoittaisi ja millainen olisi Linnunradan toinen aika. En sitä tiennyt tuolloin minäkään.

Ajankohhta oli ennen heräämistä, ennen kuin muistin, kuka olen.

Yksi asia on kuitenkin varma ja se on paikka. Tämä kaikki tapahtui Loranamissa. Maailmassa, joka oli kotini.

1

Tappio on vasta alkua

Kirkas tähtitaivas ja kaksi kuuta antoivat valoa, joka taittoi yön pimeyden hämähäydeksi. Valo teki maisemasta himmeän kuvajaisen ja ympärillä olevista hahmoista harmaan eri sävyissä näyttäytyviä varjoja. Kuva oli epätodellinen ja valheellinen niille, jotka tiesivät sen moninaisen värikirjon, mitä nuo toisiinsa sulautuvat sävyt edustivat.

Hämähä piilotti värien ohella sen kaiken kärsimyksen, jonka katse olisi päivällä tavoittanut. Veri ja haavat, ruhjeet ja lika häipyivät näkymättömiin hahmoissa, joiden hiljaisen tuskan saattoi aavistaa mutta ei havainnoida.

Tuskan ja kärsimyksen saattoi piilottaa, mutta unohtaa sitä ei voinut. Syvällä sielussa pakottava epätoivo teki yöllisestä hiljaisuudesta painostavan ja tietoisuus mahdollisuuksien olemattomuudesta mielialasta lohduttoman.

Yö antoi hetken turvaa ylivoimaiselta viholliselta, jota vastaan oli taisteltu ja jota oli paettu viimeiset neljä vuorokautta. Yö tarjosi mahdollisuuden hetken lepoon. Se häivytti rajan omien ja vieraiden välillä, eikä kukaan halunnut sitoutua umpimähkäiseen taisteluun, ellei ollut aivan pakko. Eikä vihollisen ollut pakko. Se saattoi odottaa kärsivällisesti päivän valkenemista. Sillä ei ollut mihinkään kiire. Saalis oli lousussa.

Katseet yrittivät haravoida ympärille ja ajatukset tehdä päätelmiä havainnoista, mutta kukaan ei enää tiennyt montako heitä oli jäljellä. Joka

tapauksessa liian vähän taisteluun. Vihollisen saartorengas oli illan aikana levittäytynyt nopeammin kuin pakenijat olivat edenneet ja aamun valjetessa se tiivistyi läpäisemättömäksi muuriksi. Huominen toisi siis väijäämättä tullessaan täydellisen tuhon.

Hiljaiset kuiskaukset totesivat tilanteen toivottomuuden ja paikoilleen jäämisen lopullisuuden. Ainoa mahdollisuus oli jatkaa pakoa ja suunnistaa edelleen mahdollisuuksien mukaan etelään. Yrittää yön hämäryyden avulla päästä saartorengaan ulottumattomiin.

Ympäriällä levittäytyi kuiva ja karu tasanko, jonka muotoja ei hämärässä voinut erottaa. Paikka oli kuitenkin jokaiselle tuttu ja mielessä asuvat muistikuvat täydensivät maisemaa, joka jatkui kaikkialla aistien muodostamaa näkymää kauemmaksi.

Pienet kalliot ja painanteet värittivät tasaista maisemaa, jossa kasvojen kitukasvuista pensaikkoa ja vaatimattomia puurykelmiä siellä, missä pohjavesi oli juurien tavoitettavissa. Suurimmaksi osaksi ainoa kasvillisuus oli kuitenkin polviin ulottuva heinä, joka peitti alleen ratsuille haastavan kivisen ja kuoppaisen maankamaran.

Ruoho ja pimeys antoivat suojaa, mutta yön pimeät tunnukset eivät riittäneet siihen, että pakoon olisi voinut ryömiä tai kontata täydellisesti katseilta piilossa. Aamunkoitteessa saartorengas olisi edelleen lähellä ja tavoittaisi ratsunsa hylänneet saaliit.

Tosiasioiden ja tilanteen ymmärtämisen ohjaamana matkaa jatkettiin hevosia taluttaen. Äänetön eteneminen osin kasvillisuuden suojaamana ja maastonmuotoja hyväksikäyttäen antoi turvaa ainakin hetken aikaa.

Omat silmät yrittivät tavoittaa jokaisen maisemaan kuulumatoman elementin ja samalla takaraivossa jyskytti tietoisuus, että niin tekivät vihollisen tiedustelijatkin. Näitä oli varmasti sijoitettu korkeimmille kohdille täydentämään ja varoittamaan saartorengasta.

Vihollisen pääjoukkojen leirit saattoi laskea himmeästi hehkuvien nuotioiden määrästä. Ne levittäytyivät hevosenkengän muotoisesti ympärillä, riittävän kaukana, jotta mikään vastahyökkäys ei pääsisi yllättämään, mutta riittävän lähellä takaa-ajon jatkamiseen.

Nuotioiden etäisyys ja hevosenkengän jättämä pimeä aukko toivat turvallisuudentunnetta, mutta jokainen ymmärsi tunteen valheellisuuden. Tiedustelijoita oli asetettu kaikkialle ja jossain vaiheessa pakenijat havaittaisiin. Seuraavat tunnukset näyttäisivät kumman osapuolen kannalta se olisi liian myöhäistä.

Yö oli tuonut mukanaan helpottavaa viileyttä, mutta kaikki hikoilivat silti vuolaasti. Taisteluvaruksissa eteneminen jokaista liikettä tarkkaan varoen oli raskasta. Jokainen olisi halunnut haukkoa happea kuuluvasti puusuttaen, mutta sekin ääni olisi liikaa hiljaisessa yössä.

Äänettömästi ja hitaasti ilmaa vedettiin keuhkoihin, jotka huusivat lisää lihasten voimakkaasti kuluttamaa elämän eliksiiriä.

Lopulta tapahtui väistämätön. Tulinuoli sinkoutui äkisti kohti vasta ja kertoi alas pudotessaan paikan, missä tiedustelija oli havainnut liikettä. Samalla hetkellä, kun tuo äkillinen liekki päättyi verkkokalvoille, nousivat pakenijat hevosten selkään ja lähtivät ratsastamaan kovaa vauhtia etelään. Hiipiminen muuttui epätoivon siivittämäksi pakene-miseksi.

Vihollisen päälleirien nuotiot olivat jo jääneet taakse, joten varovai-nen eteneminen oli ostanut kallisarvoista aikaa. Silti pako oli kaukana onnistumisesta ja epävarmuustekijöitä oli lohduttoman paljon. Hämä-rässä yössä kovavauhtinen ratsastaminen oli vaarallista. Vaikka tasanko oli maastoltaan suhteellisen tasainen, peitti pitkä ruoho alleen kuoppia ja kiviä.

Vauhtia ei kuitenkaan ollut mahdollista hidastaa. Lähimmän tiedus-telijan jälkeen useampi muukin oli havainnut ratsaille nousseet pakeni-jat ja tulinuolia lensi tasaiseen tahtiin näiden perään. Hämärästä yöstä oli muodostunut välkehtivä ja brutaali näytelmä.

Kirkkaat liekit osoittivat takaa-ajoon lähteville joukoille oikean suunnan samalla, kun antoivat valoa tiedustelijoiden mukana seuran-neille jousiampujille. Tulinuolet valaisivat ympäristöään välähdyksen-omaisesti ja niiden mukana alkoi pakenijoiden niskaan sataa tavanomai-sia, mutta huomattavasti tarkemmin tähdättyjä nuolia.

Tottuneet soturit reagoivat nopeasti nuoliin, kun niiden uhka muut-tui pelkästä merkinannosta kuolettavaksi. Toisen käden pitäessä suit-sista, tarttui toinen satulan vieressä roikkuvaan kilpeen ja nosti sen nis-kan taakse. Monikerroksisesta puusta valmistettu ja ritarikunnan vä-reillä koristeltu kilpi suojasi ylävartaloa ja päätä takaviistosta sinkoutu-via nuolia vastaan.

Yö oli äkisti muuttunut kaikkea muuta kuin äänettömäksi. Kavioi-den töminä tasangon kovaa pintaa vasten kuulosti pitkällisen hiljaisuu-den jälkeen ukkosen jylinältä. Nuolten ontto kumahtelu kilpiin kertoi vihollisen läheisyydestä ja sai etovan tunteen nousemaan kurkkuun.

Hämärässä ei edelleenkään voinut kertoa, kuinka moni oli mukana, mutta pelottavan usein hevosen hirnunta tai ratsastajan tuskainen ään-nähdys paljasti, että nuoli oli löytänyt tiensä suojauksen ohi. Kuinka moni vain haavoittui ja kuinka monen elämä päättyi joko hevosen kaa-tumiseen tai satulasta putoamiseen. Ainoa asia mikä oli varmaa, oli pa-kenijoiden lukumäärän väijäämätön väheneminen.

Jokainen huuto ja maahan suistumisen ryske kouraisivat pakenijoi-den sisintä. Mielessä ehkä käväisi ajatus siitä, kuka oli jäänyt matkan

varrelle, mutta mahdollisuutta surra tai miettiä ei ollut. Kaikki keskittyminen piti suunnata epätoivoiseen pakoon. Aikaa tai mahdollisuutta auttaa ei ollut ja jokainen nuolen tömähdyks kerton omankin kohtalon roikkuvan hentoisen toivon varassa.

Matkan jatkuessa kertoivat vilkaisut taakse nuotioiden loimun jäävän koko ajan kauemmaksi, kunnes niitä ei enää kunnolla edes erottanut. Samalla nuolten määrä alkoi hiipua. Vihollisen pääjoukot eivät olleet tavoittaneet tulinuolien merkitsemää reittiä riittävän ajoissa ja tiedustelijoiden mukana olleiden jousiampujien nuolet oli käytetty. Pakenijat hidastivat sen verran vauhtia, ettei kavioiden kumina enää paljastaisi heidän sijaintiaan.

Yön hiljalleen vaihtuessa aamuksi saapuivat pakenijat ensi kertaa moneen päivään tielle. Hiekkainen ja suhteellisen hyväkuntoinen tie kulki poikittain kulkusuuntaan nähden. Tie oli kaikille tuttu ainakin kartoista. Se yhdisti eteläisimmät kaupungit toisiinsa ja oli myös *lafaattien* kauppakaravaanien käyttämä reitti itään.

Tien eteläpuolella kohosi tiheä metsä, joka oli koko Loranamin suurin ja ulottui laajoille alueille aina rannikkoa myöden. Osuvasti ja yksinkertaisesti se oli nimetty Suureksi metsäksi. Mikään kansa tai kaupunki ei ollut koskaan vaatinut sitä itselleen, joten tarvetta erityiseen nimeämiseen ei ollut ilmennyt.

Pakenijat kerääntyivät yhteen ja vilkuilivat ympärilleen. Kasvoilla näkyi väsymystä, mutta nyt myös epätoivoa, kun matkalle jääneiden määrä ja osin henkilöllisyyskin alkoi paljastua. Mukana oli enää reilu kaksikymmentä ratsastajaa eikä vihollinen edelleenkään voinut olla kaukana.

”Kuningatar ei enää ole joukossamme”, kuului hiljainen kommentti, joka viilsi raadollisuudellaan ilmaa kuin veitsi.

”Hän oli vielä eilen mukana.”

”Oletko varma, muistan hänet toissapäivältä.”

”Ei tässä ole ollut moneen päivään mahdollisuutta saada kokonaiskuvaa joukostamme.”

”Ei ennen kuin nyt ja nyt hän ei enää ole mukana.”

”Tiedän, ensimmäinen ritari ja sydämeni huutaa murhetta, mutta silti meidän on jatkettava matkaa.”

”Matkaa jonnekin, jota voisi kutsua turvapaikaksi”, ensimmäiseksi ritariksi kutsuttu sanoi ja sai aikaiseksi synkän hiljaisuuden väsyneiden, nälkäisten ja likaisten hahmojen joukossa.

Mikä olisi turvapaikka, jonne voitaisiin suunnata? Etelä oli koko ajan ollut ainoa toivo, mutta mihin täällä? Vihollisen takaa-ajon ja saartorenkään keskellä ei ollut löytynyt mahdollisuutta tai edes tarvetta

miettiä tarkemmin määränpäättä. Nyt mahdollisuus oli tullut, mutta miten se käytettäisiin.

”Tämä tie johtaa idässä suoraan Tiriziin. Sen muurien takana voimme löytää suojaa tai ainakin piilopaikan.”

”Tiriz on pohjoisesta vyöryvän vihollisen tulilinjalla.”

”Jatkavatko he Tiriziin? Rüttävätkö heidän voimansa sinne asti?”

”He jatkavat sinne joko nyt tai myöhemmin, mutta joka tapauksessa Tiriz on suoralla linjalla hyökkäyksen nykyvaiheessa.”

”Sekään ei ole siis enää turvallinen?”

”Ei mikään paikka ole enää turvallinen, ei ainakaan varmuudella.”

”Länsi on kauempana sotänäyttämöstä.”

”Ja kauempana meistä.”

”Siellä on Nurin ja myös *Lafaattien* maa, joten turvaa on saatavilla.”

”*Lafaatti!* Ei meillä ole niin paljoa rikkauksia mukana, että voisimme ostaa heiltä turvaa.”

”Ja jos emme voi maksaa niin he myyvät meidät eniten tarjoavalle.”

”Ehkä Nurin on paras toivomme ainakin hetkellisestä turvasta, mutta matkalla voimme vielä punnita vaihtoehtoja.”

”Maailmassa ei montaa vaihtoehtoa enää ole.”

”Silti jokin on valittava. Tämä viivyttely vain lisää kiinnijäämisen todennäköisyyttä.”

”Oikeassa olet, meidän on lähdettävä liikkeelle.”

”Jos kaikki kannattavat länttä niin lähdetään.”

Kukaan ei noussut vastustamaan päätöstä, joten suunta otettiin länteen. Hevoset olivat väsyneitä yön taivalluksesta ja niinpä vauhti pidettiin rauhallisena. Kaikki vaistot vaativat kiihdyttämään, mutta kaviot kopisivat kevyen laukan tahtiin tien hiekkaisessa pinnassa.

Vasemmalla kohosi vihreänä muurina Suuren metsän läpäisemätön hahmo ja oikealla pakomatkan näyttämönä toiminut karu tasanko. Kahden tyystin erilaisen luontotyylin jyrkkä raja oli sekä hämmäntävä että kiinnostava. Ehkä joku oli joskus miettinyt syitä sen synnylle, mutta ainakin se oli tarjonnut tarkoituksenmukaisen linjauksen tielle.

Ympärillä luonto näyttäytyi tavalla, jossa eivät sivistyneen elämän ongelmat tai pelot merkinneet mitään. Tasaisesti etenevä pakenijoiden joukko ei kuitenkaan nähnyt ympärillään mitään muuta kuin uhkia. Kaikki aistit ja vaistot yrittivät löytää pienenkin viitteen siitä, että vihollinen oli jatkanut takaa-ajoaan.

Kun länteen suuntautunutta matkaa oli takana neljä päivää ja kolme yötä, alkoivat voimavarat olla lopussa. Lemorin tasangon läpi kulkeutta pakoa oli jatkettu lähes yhtäjaksoisesti, pelon, räsytysten ja väsymyksen kalvaessa voimia. Niin hevoset kuin ratsastajatkin olivat

saaneet vain muutaman tunnin levon kolmen ensimmäisen yön pimeimpinä tunteina. Unta olivat häirinneet vartioinnin vuorottelu, vähien ruokavarojen tuoma nälkä ja alati väijyvän vihollisen uhka.

Neljannen yön lähestyessä olivat kaikki näljännyksissä. Oli selvää, ettei kukaan pääsisi länteen ilman kunnollista lepoa. Hevoset luhistuisivat ja ratsastajat putoaisivat satulasta silkan väsymyksen ja nälän seurauksena.

Koska koko päivä oli taitettu matkaa ilman havaintoa vihollisesta, päätettiin niin järkipäisesti kuin silkan pakon sanelemana vetäytyä pidemmäksi aikaa lepäämään. Ratsastajat pudottautuivat satulasta ja taltuttivat hevoset tietä reunustavan tiheän aluskasvillisuuden läpi metsän siimekseen.

Pakenijat riisuivat omat taisteluvästeensä ja ratsujen satulat. Hevosia harjattiin hupenevilla voimilla ja toivottiin, että ne löytäisivät metsän aluskasvillisuudesta syötävää. Pakenijoille itselleen ei enää ruokaa juuri ollut, vain jokin yksittäinen hedelmä ja leivän palanen jokaiselle. Vettä ei riittänyt edes naaman huuhteluun, mutta juotavaksi sitä oli juuri ja juuri sekä hevosille että ratsastajille.

Vartiovuorojen sopimisen jälkeen paneuduttiin lepäämään ja tällä kertaa väsymys oli niin syvää, että jo makuulle asettuminen sai jokaisen sammumaan yhtä tehokkaasti kuin sammiollinen viiniä.

Yö sujui ilman häiriöitä ja herätessä kaikki olivat kalvavasta nälästä, kipeytyneistä paikoista ja masentuneesta tunnelmasta huolimatta virkeämpiä kuin moneen päivään. Aamuyön tunteina hevoset satuloitiin ja taisteluvästeet puettiin jälleen päälle. Ne olivat kuluneita, likaisia ja lommoisia, siis kaikkea muuta kuin mihin kukaan oli tottunut.

Vaikka jokainen tiesi taisteluvästeiden perimmäisen tarkoituksen ja että ne oli aikoinaan suunniteltu aitojen sotakokemusten perusteella, ei kukaan ratsastajista ollut kuvitellut joutuvansa käyttämään niitä tositaroituksessa harjoituskentän ulkopuolella.

Kuten niin moni sukupolvi aiemmin, niin myös nämä ritarit olivat kouluttautuneita ja päteviä, mutta vailla todellista taistelukokemusta. Aikoja sitten saavutettu sisäisen rauhan aika oli kestänyt, kunnes oli saapunut vihollinen ulkoapäin. Kiiltäviin, puhtaisiin ja koristeltuihin taisteluvästeisiin tottuneet ritarit olivat äkisti joutuneet taisteluihin, joissa oma henki oli koko ajan vaarassa.

Tuo rähjäisen oloinen joukko, joka maantielle palasi, oli siis kaukana niistä paraatistilaista, jotka aiemmin olivat kaupungeissa ja teillä ratsastaneet. Jokainen tiesi tämän, mutta se ei vaivannut mieltä. Päällimmäisenä tunteena oli katkeruus, viha ja pelko siitä, että tämä kaikki oli ollut turhaa. Taistelu oli hävitty ja vihollinen oli ottanut uuden askeleen kohti täydellistä voittoa.

Levätyn yön jälkeen matkaa jatkettiin rivakammin, tasaisesti etenevää laukkaa edellispäivän rauhallisen askelluksen sijaan. Aamun valjetessa oli jo edetty pitkälle ja rikkumattoman rauhan jatkuessa tuntui, että hiljalleen lähestyvä turva olisi saavutettavissa.

Iltapäivän ollessa jo pitkällä alkoi edessä häämöttää jokivarren hahmo. Matka oli tahtunut joutuisasti, vain parin lyhyen lepotauon keskeyttäessä etenemisen. Pakenijoiden joukko pysäytti hevoset risteykseen, jossa heidän käyttämänsä tie yhtyi jokivartta seuraavaan pohjoiseteläsuuntaiseen tiehen. Jokainen tiesi, että oli päätösten aika.

”Nures joen toisella puolella ovat *lafaattien* maat. Sieltä voimme saada turvaa, mutta politiikan varjossa asia ei ole mitenkään itsestään selvää. Jokivartta etelään lähdettäessä pääsemme parin kolmen päivän sisällä Nuriniin.”

”Vihollinen ei ole vielä hätyytellyt *lafaatteja*.”

”Mutta miksi? Ovatko he tehneet sopimuksen vai eikö hyökkäys vain ole vielä ehtinyt tänne?”

”Ja vaikka *lafaatit* eivät olisi sopimusta tehneet, niin riskeeraavatko he rauhan auttamalla meitä.”

”Ennemmin he ostavat vielä pysyvemmän rauhan pettämällä meidän.”

”Ilmeisesti jatkamme etelään. Turva on siellä suunnalla kauempana, mutta varmemmin saavutettavissa.”

”Tuskin lopullista turvaa on enää missään.”

”Eikä tuo joki ole mikään muuri. Ei Nuresin ylittäminen tarkoita välitöntä turvaa. Halutessaan vihollinen voi yhä seurata meitä ja todellinen turva olisi vasta jotkut takuut *lafaateilta*.”

”Turva olisi siellä jopa kauempana ja ainakin epävarmempi kuin suoraan etelään lähtiessä.”

”Suuntaamme siis etelään.”

Lyhyessä keskustelussa lausuttiin ääneen niin järjen kuin tunteen muodostamia mielipiteitä, ennakkoluulojen ja todellisten kokemusten muokkaamia ajatuksia. Pohdinnoissa oli sekä epäluuloa että helpotusta ja kuitenkin kaikki oli turhaa. Yksi pieni pysähdys, yksi mitätön keskustelu ei muuttanut tuomittujen viimeistä matkaa.

2

Matka vailla määränpäättä

Tien reunassa kulkevien matalien kallioiden koloista nousi yhden lähes huomaamattoman komennon mukana jousiampujien ryhmä. Ensimmäiset nuolet olivat matkalla ennen kuin kukaan pakenijoista edes ymmärsi lähestyvän kuoleman olemassaoloa.

Nuolet iskeytyivät sekä ratsastajien että hevosten lihaan, tömähтелиivät kivuliaasti taisteluvästeisiin ja silpoutuivat säleiksi metallisuojiin osuessaan. Nuolien kapeat ja terävät kärjet oli kuitenkin suunniteltu ritarien västeiteitä västään. Ne tunkeutuivat kuolettavalla väimällä pääasiallisena suojana toimivien rengashaarniskojen silmukoiden läpi. Hetkessä ilma oli täynnä huutoa, himuntaa ja tien hiekkaisen pinnan muodostamaa pölyä.

Seuraavat nuolet olivat matkalla ennen kuin ensimmäiset olivat kunnolla osuneet kohteisiinsa. Silti tähtäämiseen käytettiin muutama sekunti enemmän aikaa ja yhä useampi nuoli osui oikeassa kulmassa oikeaan paikkaan, ohittaen metallilevyjen suojaamat raajat ja tunkeutumalla rengashaarniskan silmukoiden läpi vartaloon.

Väijytyksen kohteeksi joutunut joukko yritti hahmottaa kaoottista tilannetta ja nostaa satulan vieressä roikkuvia kilpiä suojaaksi, päästä pakoon kuolettavaa uhkaa ja maahan pudottuaan löytää suojaa. Ylivoima, yllätys ja murhaava tarkkuus olivat kuitenkin liikaa. Kalmanhenkäyksen kylmä kosketus ei säästännyt ketään.

Kolmannen yhteislaukauksen jälkeen ei yksikään ratsu tai ratsastaja ollut enää pystyssä. Tiellä makasi tuskissaan väkeroivia hahmoja ja

ryömien tai kontaten pakoon yrittäviä. Muutamat urheat vääntäytyivät töröttävistä nuolista huolimatta seisomaan ja nostivat miekan valmiuteen.

Vuolaana virtaava veri sekoittui hiekkaan, horjuvat askeleet yrittivät löytää tasapainoa, käheät huudot tuoda rohkeutta. Pöly tarttui uhrien hien ja veren peittämään ihoon, iljettävä teurastuksen haju jäi leijailemaan kuolleiden ja kuolevien ylle.

Kallioilta ryntäsi esiin huutava ja miekkojaan heiluttava sotilas-osasto, joka syöksyi uhrien keskelle näiden avuttomuuteen nähdessä epätoollisen raivon vallassa. Sotilaiden mustat tunikat sekä tummasta metallista valmistetut kypärät paljastivat hyökkääjän. Tunikoissa oli sama tunnus kuin kalliolle nostetussa lipussa, harmaa tähti mustalla pohjalla. Se kertoi vihollisesta, joka oli viimein löytänyt saaliinsa.

Pakenijoita oli ollut reilu kaksikymmentä. Nyt nuo kaikki naiset ja miehet kohtasivat kohtalonsa sen vihollisen kädestä, jota olivat päivästä toiseen paenneet. Kaikki toivo valui veren mukana tien hiekkaiseen pintaan.

Vain yksi selvisi hyökkäyksestä, ei taidon tai kokemuksen vaan puhtaan hyvän onnen takia. Hetkeä aiemmin oli miehen hevonen alkanut ontumaan ja pakottanut jatkamaan matkaa jalan. Mies ei olettanut, että häntä odotettaisiin tai hänen vuokseen pako riskeerattaisiin. Yksi ritari, oli hän kuka tahansa, ei noussut muiden yläpuolelle. Tämä oli uusi todellisuus, jossa elettiin ja jossa yksi henki ei merkinnyt mitään.

Mies oli nähnyt ensimmäiset jousiampujat ja syöksynyt vasemmalla kohoavan metsän suojaan. Tien vartta reunustava runsas aluskasvillisuus tarjosi hyvän piilopaikan ja jos vihollinen lähtisi tulemaan kohti, antaisi takana levittäytyvä lähes loputon metsä mahdollisuuden suojaisaan pakenemiseen.

Vaikka kaikki vaistot kehottivat jäämään paikoilleen makaamaan, lähti mies hiipimään aluskasvillisuuden seassa kohti taistelupaikkaa. Hän uskoi, että jokaista miekkaa tarvittaisiin ja että sivusta yllättäen hän saisi aikaan ratkaisevan muutoksen taistelun kulkuun.

Muutosta ei kuitenkaan voinut tuoda sillä mitään taistelua ei syntynyt. Oli vain silkkaa teurastusta, jonka jousiampujat olivat aloittaneet ja jonka miekat lopettivat miehen silmien edessä. Tiheän pensaikon seasta kurkkien mies näki raakuuden, johon vain vihollinen kykeni. Antautumista ei tunnettu niitä kohtaan, jotka vastarintaan nousivat.

Mies tunsu kyynelten polttavan silmäkulmissa tuon kammottavan näyn edessä. Koko ruumis tärisi inhon ja lohduttomuuden saadessa yliotteen. Vihollisen sotilaat astelivat jo voitettujen vastustajien keskellä ja survoivat miekkojaan vielä hengissä olevien lihaan. Yksikään isku ei

ollut armollinen lopetus vaan tarkoitus oli tuottaa tuskaa uhrien elämän viimeisille minuuteille. Ilman täyttivät vihollisen sadistisesta nautinnosta kertovat huudahdukset ja maassa makaavien uhrien kärsimyksen paljastavat äänet.

Tuskan ja epätoivon huudot, kärsivien valitus ja itku korvensivat näytelmää tuijottavan miehen sisintä. Hetken aikaa käsi puristi miekan kahvaa ja mielessä oli vain yksi ajatus. Hyökätä ja viedä edes joku noista raakalaisista mukana.

Käsi kuitenkin irtosi miekan kahvalta ja pää painui maata vasten. Ei ollut mitään tehtävissä. Oman elämän uhraaminen ei toisi toivoa tai valoa mihinkään, eikä myöskään tuottaisi minkäänlaista pelkoa tai epärointiä vihollisen keskuuteen.

Mies kääntyi selälleen ja painoi silmänsä kiinni. Mieli oli myllerryksen vallassa eikä kuvottava näky suostunut poistumaan ajatuksista. Perääntyminen kauemmas metsän uumeniin olisi ollut järkevä teko, mutta mies ei jaksanut välittää selviytymisestä. Jos vihollinen huomaisi hänet niin mitä sitten? Ei kuolema sen paremmin kuin elämäkään muuttaisi enää mitään. Maailma oli mitä oli.

Mies ei tiennyt kuinka kauan oli maannut ja oliko hän pyörtynyt vai nukahtanut taukoamattomaan painajaiseen. Joka tapauksessa havahtuessa ei vihollisesta ollut enää merkkiäkään jäljellä. Tiellä näkyi vain veristen ruumiiden matto. Kalliot olivat tyhjäät niin sotilaista kuin näiden lipuista. Teurastajat olivat tehneet työnsä eikä kuolleilla ollut heille mitään arvoa.

Mies nousi pystyyn ja veti syvään henkeä. Tiellä odottava näky ei houkutellut luokseen, mutta vaihtoehtoja ei ollut. Hän pakotti itsensä liikkeelle ja astui tielle lasittunut katse silmissään. Miestä ei kiinnostanut, vaikka vihollinen olisikin jättänyt piilottelevia vartioita lähettyville. Näky oli niin raastava, että sen edessä oma kuolema tuntui merkityksettömältä. Toisaalta katkeruuden ja kuvotuksen alla kyti viha ja mies melkein toivoi, että joku onneton yrittäisi nitistää hänet.

Tien hiekkainen ja kovaksi tamppaantunut pinta oli punaisena verestä. Nuolet ja muutama miekan pisto olisivat riittäneet tappamaan pakenijoiden joukon. Armollisen ja kunniakkaan kuoleman suoneista haavoista valuneen veren olisi tien hiekkainen pinta imenyt.

Ympäriällä levittäytyvä näky oli jotakin aivan muuta. Silvottuja ja leikeltuja ruumiita, joiden ammottavista haavoista oli valunut suuria lamikoita punaista elämännestettä. Iljettävästi irti hakattua kudosta lojui järkyttävissä määrin kaikkialla.

Veren rautainen haju tunkeutui sieraimiin ja sai näkymän muuttamaan entistä kammottavammaksi. Julmuus ja kivun tuottamisen nautinto, joka teurastuksesta huokui, oli pelottavaa, jopa lannistavaa.

Taistelu oli hävitty, mutta jossakin kaukaisuudessa ehkä tai toivottavasti odotti uusi. Tällaisen vihollisen kanssa ei voinut neuvotella.

Maassa lojuvat ruumiit olivat naisia ja miehiä, joiden kasvot oli silvottu, raajoja katkottu ja sukupuolielimet seivästetty. Onnekkaimmat olivat kuolleet ennen kidutusta, mutta monet olivat kokeneet sen kaiken. Veri ja ammottavat haavat näyttelivät pääosaa, mutta Lomasin ritarikunnan valkoiset kultaisella kruunulla koristellut asetakit ja viitat saattoi kuitenkin erottaa.

Mies katseli ruumiita, jotka kaikki kuuluivat hänen ritarikuntaansa ja joista hän tunsi jokaisen. Jotkut olivat ystäviä, jotkut vain tuttuja kasvoja. Nyt he kaikki olivat kuolleet ja hän oli siihen ainakin osaksi syy-pää. Nämä ja lukemattomat muut olivat lähteneet hänen mukanaan taisteluun ja maksaneet kalleimman hinnan. Oliko tehty päätös ollut oikeutettu? Olisiko korvat tullut ummistaa ja ajatella vain itseään.

Jälkiviisaus oli helppoa, mutta ei sekään kaikkeen vastannut. Hinta oli ollut kova, mutta olisiko toisenlainen päätös maksanut jossakin muualla vielä enemmän. Mies huokaisi. Mitä oli tehty, oli tehty ja nyt saattoi vain katsoa eteenpäin.

Mikä oli eteenpäin? Mihin yksinäinen sodan hävinnyt mies lähtisi? Nurin oli ollut kumppaneiden todennäköinen päätös, vaikkei hän viimeistä keskustelua ollutkaan kuullut. Epäluulot *lafaatteja* kohtaan olivat varmasti liian vahvat. Kauppaa näiden kanssa saattoi ja jopa piti tehdä, mutta luottaa ja asettaa oma henki näiden käsiin? Se oli jo kokonaan toinen asia.

Nurin antaisi turvaa ainakin hetkellisesti ja se oli varmasti painanut kanssaritarien päätöksessä, mutta halusiko mies itse sinne? Halusiko hän sodan hävinneenä astua kaupungin portista sisään. Kykenisikö hän katsomaan jalkojensa juuressa lepäävän verilöylyn jälkeen muiden elämää ja ennen kaikkea, miten hän kohtaisi Nurinin kaupunkiruhtinaan yksin. Miten hän kertoisi paenneensa hävityn sodan jaloista ja menettäneensä pakomatkan aikana kaikki kumppaninsa. Miten hän kertoisi, etteivät ritarit olleet kyenneet suojaamaan kuningatartaan.

Mikä siis oli vaihtoehto? Oliko sellaista edes olemassa? Kotiin ei voinut palata, mutta voisiko vastaus olla muualla. Siellä minne yhteinen tahto ei ollut heitä halunnut. Palaisiko hän itään? Ehkä siinä oli vastaus. Ehkä hän yksinäisenä ja tuntemattomana löytäisi turvaa ja uuden elämän. Ehkä vihollinen ei ollutkaan iskenyt etelään ja vaikka olisi, niin miksi se kiinnostuisi mitättömästä matkaajasta?

Jos jokin oli varmaa niin se oli menneisyyden kätkeyminen. Hänen entinen elämänsä jäisi tälle tielle ja kohti itää palaisi tyystin toinen mies.

HÄVITTY SOTA, KÄTKETTY MAAILMA MATKA TUNTEMATTOMAAN

Maailma on muuttunut, mutta naisen elämä on vasta oman muutoksensa kynnyksellä.

Mies pohjoisesta saapuu hävityn sodan seurauksena syrjäiseen kylään. Hän tuo tullessaan maailmankuvan, joka muuttaa yhden naisen elämän peruuttamattomasti. Paetakseen oman yhteisönsä ahdistavaa ajatusmaailmaa ja alati uhkaavaa väkivaltaa, nainen lähtee kohti tuntematonta. Mielikuvat, unelmat ja painajaiset sekoittuvat tarinaksi ritareista, kivikaupungeista ja tuntemattomasta vihollisesta.

Mitä nainen edestään löytää, mitä hän ympäröivästä maailmasta oppii, on vasta alkua uskomattomalle matkalle.

RITARI

"Vaikka menetys oli raskas, on muistojen tehtävä kunnioittaa edesmenneitä, ei hallita nykyisyyttä tai tulevaa."

"Elämännesteen pulputessa suusta ja käheän korinan säestäessä kuoleman näytelmää, lyhyhistyi vastustaja maahan."

"Kuva oli vain hämärä välähdys, joka pyöri unenomaisesti antamatta tartuntapintaa todellisuuteen."

LUKIJAT PUHUVAT

"Aivan älyttömän hyvä kirja, taas kerran."

"Fantasiamaailman realismisuus välittyi jännällä tavalla."

"Ritarin synkkä mielenmaisema on mieleenpainuvasti kuvattu."

www.JanneKellari.com

Facebook/Instagram/Twitter/Mastodon/Threads @JanneKellari

9 789528 084990